

கோடலை அவரசரமாக ஓடி விட்டது போலிருந்தது. குளிர் நகரமெங்கும் பரவிக் கிடந்தது. மரங்கள் இலகைகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தன. மனிதர்கள் வழமையான போலவே நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கனடாவின் தசேய்ச்சின்னம் என்ற அந்தஸ்தைப் பற்றி இருந்த மபேபிள் இலகைகள் குவியல் குவியலாய் வீ தியோரங்களில் ஒதுங்கியும், சப்பாத்துக் கால்களாகக் குள் மிதிபட்டும், காற்றோடு அலந்தது கொண்டும் திரிந்தன.

நானும், கணவரும் அன்றைய சனிக் கிழமை வழமையான மாறாக எனது பகுதி நேர வேலைகளில் ஒன்றின் அதிகாரியான திருமதி சீ க்கிளர் வீ ட்டை நோக்கிப் பயணித்தோம். திருமதி சீ க்கிளர் என்னிடம் ஒரு உதவி கேட்டிருந்தாள். எனது கணவர் அவளது கணவராகக் கணினியில் ஒரு பிஷனைப் போட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். எனது கணவர் வரவேதில் நிறைய ஆர்வம் உள்ளவரும், கணினியில் இந்த வழியில் நிறைய அறிந்து வதை திருப்பவரும் என்பது அவளாகக் கு ஏற்கனவே தெரிந்ததாலையே இந்த உதவியைக் கேட்டிருந்தாள்.

நாமும் மறுக்கவில்லை. ஜேர்மனியராகக் கு இப்படியான உதவிகள் செய்வதில் தயக்கம் காட்ட வேண்டிய அவசியம் பெரிதாக இல்லை. நேரம் இருக்கும் படசத்தில் செய்யலாம். உதவி செய்த நேரத்தையும், செய்த உதவியின் கனத்தையும் கணக்கிட்டு அதற்குரிய பணத்ததை தந்து விடுவது அவர்களது நல்ல பழக்கங்களில் ஒன்று.

எங்கள் வீ ட்டிலிருந்து எட்டுக் கிலோ மீற்றர்கள் தபரத்தில் இருக்கும் அந்த வீ ட்டைக் கண்டு பிடிப்பதில் சிரமம் எதுவும் இருக்கவில்லை. மூதல் நாள் இரவே கணினியில் அந்த வீ ட்டு முகவரியைக் கொடுத்து பாதையைப் பிறின்று பண்ணி எடுத்து திருந்தோம்.

ஐந்து மாடிகளைக் கொண்ட அந்த வீ ட்டு நாம் வாழும் ஸ்வெபிஸ் ஹால் நகரையொட்டிய உன்றர் முன்கமை என்னும் சிறிய கிராமத்தில் அமைய திருந்தது. அந்தக் கிராமத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வீ ட்டைச் சுற்றியும் ஆஹோர்ன் (மபேபிள்), பியர்க்கே (அரசு)... போன்ற பெரிய பெரிய விருட்சங்கள் இலகைகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தன.

வீ ட்டின் வாசற்கதவில் அனகேமான எல்லா ஜேர்மனிய வீ ட்டுகளும் போலவே மபேபிள் இலகைகளோடு வறும் சில குறிப்பிட்ட இலகைகளும், வாடா மல்லி போன்ற பிக்குளும் கலந்து செய்யப்பட்ட மலர் வளையம் தொங்கியது. எமது நாட்டில் பயைக்கை கலகைக் கவப்பிலையைப் பயன்படுத்தியது போல ஜேர்மனியில் மபேபிள் இலகைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வீ ட்டு வாசலில் மபேபிள் இலகைகள் தொங்கினால் பயை வீ ட்டை நெருங்காது என்பது ஜேர்மனியர்களின் நெடுங்கால நம்பிக்கை. ஆனாலும் ஏன் அதைக் கொழுவுகிறோம் என்று தெரியாமல் வறும்மனே அழகாக் காக்கக் கொழுவாவர்கள் தான் இன்று அதிகமானோர்.

நாம் அழைப்புமணியை அழைத்த முன்னரே திருவாளர் சீ க்கிளர் கதவதைத் திறந்து கைகுலுக்கி எம்மை வரவேற்றார். நான் வேலை பாரக்கும் அலுவலகத்தில் ஓரிரு தடவகைகள் தான் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். ஜேர்மனிய மொழியில் பிரசுரமான புத்தகங்களில் நல்ல படப்புகள் அடங்கிய புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து

அவகைகளை ஒலி வடிவத்துக்கு மாற்றுவதே அந்த அலுவலகத்தின் வேலை. ஆனால் அது திருமதி சீ க்கிளரூக்குச் சொந்தமான அலுவலகம். திருவாளர் சீ க்கிளர் விளம்பர சம்பந்தமான இன்னொரு அலுவலகத்தை வேறு இடத்தில் சொந்தமாக நடத்துகிறார். கோர்ட், சப்ட் அணிந்து அதிகாரி என்ற பிரதிபலிப்போடும் மட்டுமே எனக்குத் தெரிந்த அவர் வீட்டிலே கட்டகை காற்சட்டையுடன் ரீ சரேட் மட்டும் அணிந்து மிகவும் சாதாரணமாகக் காட்சியளித்தார். சிரிப்பு மட்டும் எப்போதும் போல் அப்பாவித்தனமாக ஆனால் அழகாக இருந்தது.

வீட்டு வெப்பமீட்டப்பட்டு மிகுந்த கதகதப்பாக இருந்தது. வரவிற்பறை அமெரிக்க ஸ்ரலைல் சமையலறைக்கும், சாப்பாட்டு அறையும், விருந்தினர் அறையும் இடங்களில் சுவர்களோ, மறிப்புகளோ இல்லாமல் பெரிதாக அமநை திருந்தது. தளபாடங்களிலும், மசேவை விரிப்புகளிலும், திரைச்சீலங்களிலும், அழகை விட அதிகமாகப் பணம் மிளிர்ந்தது. மெத்தென்ற பெரிய சோபாவில் அமர்ந்த போது நரேதிரே இருந்த பிளாஸ்மா தொலைக்காட்சி எங்கள் ஊர் திரையரங்குகளை ஞாபகப்படுத்து தியது. அவரும் எம்மோடும் அமர்ந்து கதகைத் தொடங்கினார்.

"எங்கே திருமதி சீ க்கிளர்?" கேட்டனே.

"அவளாக்கூக் கொஞ்சம்; தலையிடி. சரியான அலுப்பு. இன்னும் படுக்கையில் இருக்கிறாளா!" என்றவர் "உங்களாக்காக சலைனோன் (சிலனோன்) தயேலை வாங்கி வதை திருக்கிறனே. தனீர் அருந்துகிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

"இல்லையில்லை. இப்போதுதான் காலையுணவை எடுத்துதோம். திருமதி சீ க்கிளரூம் எழுந்த பின் அருந்தலாம். இப்போது வேலையைத் தொடங்கலாம்" என்றோம்.

"நல்லது" என்ற படி எழுந்த அவர் சாப்பாட்டு மசேகைக்கு லப்ரொப்பகைக் கொண்டு வந்தார். எனது கணவர் தனது வேலையைத் தொடங்கினார். நான் சோபாவில் அமர்ந்த படியே புத்தகக் கட்டகைகள் அடக்கப்பட்டிருந்த சஞ்சிகைகளில் இருந்து ஒரு ஜரேமனிய சஞ்சிகையை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினேன். மனம் சஞ்சிகையில் முழுவதுமாக லயிக் காமல் கவனங்கள் சிதறிக் கொண்டே இருந்தன.

திருவாளர். சீ க்கிளர் கோப்பிக்கொட்டகைகளை கோப்பி மெஷினாக்கூள் கொட்டி உரிய பொத்தானை அழுத்தினார். கோப்பிக் கொட்டகைகள் அரைபடும் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து கோப்பி சிந்தத் தொடங்கியது. தண்ணீரகைக் கொதிக் வதை தனீரூம் தயாரித்தார். கூளிர் சாதனப் பெட்டியில் இருந்து பட்டரை வெளியில் எடுத்துத் தார். பாணை மெஷினில் மலெலிய துண்டுகளாக வெட்டி பட்டரைப் பிசினார். ஒரு தட்டு (Tray) எடுத்து கோப்பிக் கூவளை, தனீர் க் கூவளை, பாண் வகைக் பட்டிருந்த கோப்பை, கூபிக் கோப்பை, சீனி, பால், கரண்டி எல்லாவற்றையும் வதைத்துக் கொண்டு வரவிற்பறை வாசலோடும் ஓட்டியிருந்த பபிகளில் ஏறிமலேகைக் கொண்டு சனென்றார்.

மலேதோன் படுக்கையை இரூக்கிறது என்று முதலே சொல்லியிருந்தார். தனது மனவிக் கூத்தான காலையுணவை எடுத்துச் சலெகிறார் என்பதை என்னால் ஊகிக் முபிந்தது. பல் துலக் காமலகைக் கட்டிலில் அமர்ந்த படியே, காலையுணவை உண்பது இவர்களின் வழக்கங்களில் ஒன்று. எம்மபை போல முதலில் தனீர் அருந்தி பின்னர் காலையுணவை என்பது இவர்களிடம் இல்லை. தனீர், கோப்பி, காலையுணவை எல்லாமே ஒன்றாகத் தான் நடக்கும். மலேகை அவர்கள் மிகமிக மெதுவாகக் கதைக்கும் சத்தம்

கடேட்டது. மீண்டும் அவர் கீழே வந்து எம்மோடு சில கதைகளும் வீட்டின் வலைகளும் என்று செய்து கொண்டிருந்தார். துடைத்தார். அடக்கினார். கும்பை நிரம்பிய பையை எடுத்துச் சின்று வெளியில் இருக்கும் அதற்குரிய வாளிக் குள் போட்டு விட்டு வந்தார்.

பெரிய அதிகாரி என்ற தோரணையோ, தான் ஆணை என்ற மிடுக்கோ இன்றி வீட்டு வலைகளில்லாம் தனக்கே உரியவை என்பது போன்ற அவரது செயற்பாடு எனக்குள் வியப்பை ஏற்படுத்தியது. இதயமெல்லாம் எனது கணவரும் கவனிக்கிறார் என்பதில் எனக்கு சந்தோசமாகக் கட்ட இருந்தது.

அரை மணித்தியாலத்தின் பின் மீண்டும் மலேசென்ற திருவாளர் சீக்கிரர் தட்டை ஏந்தியபடி கீழே வந்தார். திருமதி சீக்கிரர் காலையுணவலை முடித்திருந்தாள். கழுவ வேண்டிய காவளிகளையும், கோப்பைகளையும் பிஸ்வோஷ்ரூக்குள் அடக்கி விட்டு மீண்டும் "ஏதாவது குடிக் கிறீர்களா, சாப்பிடுகிறீர்களா?" என்றார் எம்மை நோக்கி.

இம்முறை "ஏதாவது குடிக் கிறோம்" என்றோம். அப்பிள் ஜூசும், ஓரோஞ் ஜூசும், வள்ளைச் சோடாவும் கொணர்ந்து மசேயில் வைத்து கிளாசுகளையும் வைத்தார். மீண்டும் மலேசே போய் வந்தார்.

ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பின் மிக மெதுவாக திருமதி சீக்கிரர் படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். அந்த இடவெளியில் அவள் தலமையிரகை கழிவி, குளித்திருப்பது தெரிந்தது. மிக மெல்லிய சிறிய உருவம். சற்றுப் பிசகினாலும் ஒரு சபினியக் கிழவியின் தோற்றத்தையெனினும் படுத்தக் கூடிய முகம். அந்த முகத்தில் எப்போதும் போல ஓட்டி வைத்த ஒரு புன்னகை. திருவாளர் சீக்கிரரின் இயல்பான, அப்பாவித்தனமான சிரிப்போடு ஓட்டாத செயற்கை கலந்த புன்னகை. 50வயது என்று சொல்ல முடியாத விதமாக முக அலங்காரம். கட்டவே இளமையைத் தளிக்கும் ஆடையைத் தேர்வு.

திருவாளர் சீக்கிரர் விரைந்து சென்று படிகளிலேயே அவளின் உதட்டோடு தன் உதட்டை அழுத்தி, "அன்பானவளே எப்படி இருக்கிறாய், நலம்தானே?" என்று கேட்டார். திருமதி சீக்கிரர் அளந்து விட்டது போல "ஆம்" என்ற படி நரோக என்னிடம் வந்து நடப்போடு கைகுலுக்கினாள். தாமதமாக எழுந்து வந்ததற்காக என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள். எனது கணவரிடமும் சென்று கைகுலுக்கி நான்கு வார்த்தைகள் பேசி விட்டு மீண்டும் வந்து என்னோடு சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"எனது இனிமையானவளே, என்ன குடிக் கப்போகிறாய்?" திருவாளர் சீக்கிரர் அவளிடம் கேட்டார். "சட்டாக ஸ்ரோபெரி தீநீர்" என்றாள். மீண்டும் தண்ணீர் கொதிக்க வைத்து ஸ்ரோபெரி தீநீர் தயாரித்து வந்து கொடுத்தார். கொடுக்கும் போது மீண்டும் அவளது உதடுகளோடு தனது உதட்டை அழுத்தி, கண்ணுக்குள் கண்கள் பார்த்து "நான் உன்னக்காதலிக்கிறேன்" என்றார். அவளும் பதிலாக "நானும் உன்னக்காதலிக்கிறேன்" என்றாள்.

திருமதிச் சென்றவர் எங்களும் இலங்கைத் தீயிலையில் தீநீர் தயாரித்து ஒரு காவளை நிறையைத் தீநீரும், தனித்தனியாக பால், சீனியும் கொண்டு வந்து மசேயில் வைத்தார். கட்டவே பட்டரம், கிரான்பெரி ஜாமும் தடவிய சில ரோஸ் பண்ணிய பாண்துண்டுகளும், சீஸ் வல்களும், கக்கே துண்டுகளும், பிஸ்கிற்புகளும் வைத்து சாப்பிடும் படி சொன்னார். எனது கணவரும் வந்திருந்து நால்வரும் தீநீர்

அருந்தி, சிறிதளவு அவகைகளைச் சாப்பிட்டு, நிறையவே கததைத் தோம். இலங்கையைப் பற்றி மிகுந்த ஆர்வத்தோடு நிறையக் கேட்டார்கள். ஆறு வருடங்களின் முன் தாம் அங்கு கண்டிப்பகுதிக்குச் சூற்றுலா போய் வந்ததாகச் சொன்னார்கள்.

ஒரு மணி நேரம் கதகைளிலயே கரந்தது. முடிவில் தமது ஐந்து மாடி வீட்டின் ஓவ்வொரு மாடியையும் எம்மை அழைத்துச் சென்று காட்டினார்கள். குளியலறைகளும், படுக்கையறைகளும், விருந்தினருக்கான அறைகளும் என்று அது ஒரு அரண்மனை போலக் காட்சியளித்தது. இரவருக்கு மிக அதிகம் அந்த வீட்டு வீட்டின் கீழே உள்ள நிலக்கீழ் அறைகளைக் கட்ட ஒரு அலுவலகமாக அழகாக உருவாக்கி வைத்திருந்தார்கள். கட்டவே sauna, solarium என்று வீட்டுக்குள் வசதிகள் நிறைந்திருந்தன.

மீண்டும் கணவர் வலையைத் தொடங்கி விட்டார். நானும் சஞ்சிகையில் மழ்கி ஏதோ ஒரு அரவத்தில் நிமிர்ந்த போது சமையலறையின் மலையில் உதடுகள் பொருத்தி மிகத் தீவிரமாக முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் அந்த ஐம்பது வயதுத் தம்பதிகள். சட்டென்று தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டன. இது ஐரோப்பியாவில் சாதாரணம் என்றாலும் எனது மலேதிகாரிகளை அந்தத் தோற்றத்தில் பார்ப்பது சற்றுச் சங்கடமாகவே இருந்தது.

தொடர்ந்த ஓவ்வொரு பொழுதுகளிலும் திருவாளர் சீக்கிளர் திருமதி சீக்கிளருக்குத் தவேயான உதவிகள் மட்டும் என்றில்லாமல் தவேகைக் குமீறியவகைகைக் கட்டச் செய்து கொண்டிருந்தார். எனது கணவரும் திருவாளர் சீக்கிளருக்குப் பிடித்த மாதிரி பிஷனைப் போட்டு முடித்தார்.

தம்பதிகள் இரவருமாக எமக்கு பெரிய நன்றி சொல்லி உரிய பணத்தையும் கையில் தந்தார்கள். விடைபெற்ற போது ஆண்கள் இப்படியும் இரக்கலாம் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக நடந்து கொண்ட திருவாளர் சீக்கிளரின் செயற்பாடுகளை எனது கணவரும் கவனித்தார் என்பதில் தான் எனக்குள் அதிக திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் ஊஞ்சலாடியது.

எல்லாம் கார் கதவதைத் திறக்கும் வரதான். காருக்குள் இன்னும் நான் சரியாகக் கட்ட ஏறி இரக்கவில்லை. எனது கணவர் "உவன் என்ன சரியான விடையேனா இரக்கிறான். பொம் பிளையாப் பிறக்க வேண்டியவன்." என்றார்.

□□□□□□□□□□

12.11.2008

பிரசுரம் - [யுகமாயினி](#) (December 2008)

[கருத்துக்கள்](#)